

— Ахъ клетия дѣдо Стоянъ!... А Радка, Радка?

— Съ неж не можахъ да се видж.

— Какъ, какво е станъла Рада? Той приплѣднѣ.

— Тамъ си е, не грижи се; но ъх извадили изъ школото.

— Да бѣше погледналъ у калугерицитѣ, у госпожа Хаджи-Ровоама! викаше Огняновъ безпокойно.

— Испѣдила ъх калугерката немилостиво.

— Боже мой, тя е останъла на пѣтя! Тя е убита!

— Прибралъ ъх чорбаджи Марко у една негова роднина, но неможахъ да палучж кѣщата, а другаритѣ бързахъ... Но азъ распитахъ, момчето добрѣ е...

— Тоя бай Марко, нѣма да му се наплатж. А какво се приказва за мене?

— За тебе? Та тебъ тамъ ти викатъ всичкитѣ едно друго име... дождѣ да се сѣтж побѣлтѣхъ съвсѣмъ.

— „Графѣтъ“ ли?

— Хж, графѣтъ, за графѣтъ всички казватъ, че билъ упушнѣтъ въ Аневското бранище, отъ ловци.

— То е истина.

— Не е до тамъ право: ти си живъ, а тебе те мислѣтъ за умрѣлъ — и по-добрѣ, казвамъ азъ.

Огняновъ скокнж, като клѣцнѣтъ отъ змя.

— Какъ? Ами тя? И тя ме мисли за убитѣ? Само това ѣ не стигаше на нещастната!

Той закрачи изъ стаята, като че се опитва.

— Не ходи, да не разврѣждашъ раната.

— Азъ можъ вече да пѣтувамъ, каза съ рѣшителенъ видъ Огняновъ.

— Кѣдѣ да пѣтувашъ? попита стреснѣто дѣдо Маринъ.

— За Бѣла-Черква.

— Ти лудъ ли си?

— Не съмъ, но щж станж, ако се бавж още единъ день. Извади ми дрѣхи; давашъ ли ми и коня си?